

ligt; jeg synes, at naar vi skulle gaa til Bestaatning efter Indtægt og Formue, gælder det i Virkeligheden ogsaa om at faa det ordnet saaledes, at man faar beskattet den Formue og den Indtægt, som der er. Jeg er ret bange for, at hvis man gaar dertil, at man blot kan opgive sin Formue og Indtægt til de Vigningsmyndigheder, som man har, og disse for deres Vedkommende ikke maa meddele noget til andre Mennesker derom og endogsaa ere Straf underkastede, hvis de røbe, hvad de paa den Maade komme til Kundskab om, vil man meget let komme dertil, at flere eller færre i en Kommune opgive langt mindre Indtægt, end de have, og langt mindre Formue, særlig hvis Formuen er af den Art, at den er noget vanskelig at komme efter, f. Eks. hvis den bestaar i Obligationer eller lignende, som ikke ere noterede paa Navn her i Landet, eller som overhovedet ikke ere hjemmehørende her i Landet. Vi have sjo haft Eksempler i saa Henseende ved mange Lejligheder; derom vidne for Eksempel for Kjøbenhavns Vedkommende de ret betydelige Beløb, som maa efterbetales hvert Aar som Straffeskat, naar Sagen bliver opdagen. Det er endogsaa gaaet saa vidt, at en Mand, der selv har siddet i Vigningskommissionen, hvis Medlemmer efter Loven ikke maa deltage i Vigningen af deres egen Indtægt, er bleven ansat til en meget lav Indtægt, at dette er gaaet i mange Aar, og at det først ved den paagældendes Død viste sig, at han var en hovedrig Mand, der efterlod sig mange Millioner, hvorfor man for Skams Skyld gav Kommunen noget af det, den burde have haft. Man kan altsaa meget let udsætte sig for, at der særlig for de store Skatteydere udvikler sig en Art Kammeraderi, og at det ligefrem vilde blive vanskeligt at komme til en retfærdig og rigtig Bestemmelse af deres Skatteevne. Hvis man derimod gaar den Vej at lade Skatteligningen ligesom nu være offentlig tilgængelig, risikere disse Medborgere dog altid, at der er en eller anden af deres bekendte, som paa en eller anden Maade ved Besked om deres Forhold, som kigger efter, og de ville derfor være tvungne til at være lidt mere samvittighedsfulde i deres Selvangivelse. Jeg synes ikke, man kan have noget imod den Ordning, medmindre man bevidst har det Maal for Øje, at man vil gøre, hvad man kan, for at de store Skatteydere skulle slippe saa billigt som muligt; men hvis man ikke har dette for Øje, synes jeg ikke, at man kan have noget imod, at der bliver en offentlig Kontrol med Selvangivelsen, og at den Angivelse, der finder Sted, bliver offentlig tilgængelig. Der er jo til dette Forslag knyt-

tet den Bestemmelse, som foreligger i det næste Lovforslag, at Kommunerne skulle have en Del af de faste Realskatter overførte til sig og til Børgene kunne afstrive en Del af deres kommunale Skatter. Dette har givet Anledning til en Strid om, hvorvidt det vil komme til at gaa ud over den ene eller den anden Kommune, hvorvidt det vil komme til at gavne Kjøbenhavn, Kjøbstæderne eller Landdistrikterne, eller hvorvidt det vil komme til at skade dem. Nu er der sikkert ingen Tvivl om, at hvis vi tage disse Dele af Samfundet som Helheder hver for sig, saa er det Landdistrikterne, der ville komme til at vinde ved den Omlægning af Skatterne, der her finder Sted; de ville faa en større Del af deres kommunale Skatter afskrevet, end det Procentbeløb, de skulle betale i Formue- og Indtægtskat, repræsenterer, og da Skattegrundlaget paa Landet jo for den væsentligste Del er Hartkornet, er det sikkert, at de, der bruge eller besidde Hartkornet, ville faa den største Fordel af Afskrivningen af de kommunale Skatter. Jeg skal med Hensyn til Hartkornskatten blot gøre den Bemærkning, at naar der har været talt om, hvorvidt den maa siges at være en populær eller en meget upopulær Skat — og det samme er omtalt for de personlige Skatters Vedkommende — vil jeg for mit Vedkommende sige, at jeg erkender, at Hartkornet som Basis for de kommunale Skatter ganske vist maa siges at være en i høj Grad irrational Skattebasis, idet den jo i overordentlig mange Tilfælde slet ikke svarer til de paagældendes Skatteevne. Et andet Spørgsmaal er det, om man kan sige om Grundskatterne i al Almindelighed, for saa vidt de ere faste, at de i særlig Grad hvile uretfærdigt paa de paagældende. Derom kan der være ret stor Tvivl, men det maa vist erkendes, at der gennem dem efterhaanden vil fremkomme ret betydelige Uretfærdigheder, og der kan derfor ikke siges noget imod, at man ved denne Omlægning af Skatter kommer bort fra denne uretfærdige Bestaatning og gaar over til en mere retfærdig. Naar man vil undersøge dette Forhold, skal man ikke tage Kjøbenhavn, Kjøbstæderne og Landdistrikterne hver for sig og betragte dem som Enheder, thi det er ikke Kommunerne som saadanne, der skulle udrede de kommunale og Stats-skatterne, men det er Kommunernes Beboere, og er det Tilfældet, at der i Kjøbenhavn findes et stort Antal Rigmænd, som tidligere paa Grund af deres særlige Forhold ikke have svaret direkte Skat til Staten, er det i og for sig ikke nogen Urimelighed, at de ved denne Omlægning kommer til at svare nogen Skat, ligesom det er sikkert, at hvis man har